

Hledej pravdu, slyš pravdu, pravda tě vysvobodí. Příběh Zuzany Bezunkové a jejích vězněných předků, kteří nesklonili hlavu před totalitou

---

svedomi-naroda.cz/2023/06/07/hledej-pravdu-slys-pravdu-pravda-te-vysvobodi-pribeh-zuzany-bezunkove-a-jejich-veznenych-predku-kteri-nesklonili-hlavu-pred-totalitou

Autor Viktor Baroš

7. června 2023

ROZHOVOR PRO REDAKCI NFSN

Příběh Zuzany Bezunkové

Zuzana Bezunková je knihovnice v invalidním důchodu. Její příběh začal po smrti matky, kdy dostala dopisy, které si její prarodiče posílali z komunistického kriminálu. V době začínající epidemie covidu chodila po archívech, aby po dlouhých desetiletích odhalila tajemství své rodiny. Dopisy i obsah archívů jí začaly vyjevovat paralely mezi 50. lety a společenskou atmosférou v době epidemie. “Hledej pravdu, mluv pravdu,” parafrázuje Zuzana slavný výrok mistra Jana Husa. S tím, že když jí došlo, co se kolem nás děje a jak se to podobá nastupující totalitě 50. let, nemohla sklonit hlavu, mlčet a podřizovat se nesmyslným opatřením. Kvůli nenošení roušky zažila policejní nátlak i šikanu od spoluobčanů, přestože je kardiak a měla potvrzení, že roušku nosit nemusí.

Watch Video At: <https://youtu.be/3hdGViHM6VU>

Vězněm byl i Zuzanin otec, který měl být původně knězem. S kamarády debatoval nad politickým pamfletem. „Ani jeden z nich si tehdy neuvědomil, jak je ta totalita už rozjetá a že svobodná diskuze není možná,“ komentuje to Zuzana Bezunková. S jejím příběhem nahlédnete i do dalších zajímavých epizod života rodiny perzekuované minulým režimem, ke které se Zuzana hrdě hlásí svými postoji proti systému a jeho nesmyslným požadavkům během epidemie. Tento autenticky vyprávěný upřímný příběh je připomínkou síly a vytrvalosti lidského ducha. Paní Zuzana je jednou z protagonistek připravovaného dokumentu Netečkované příběhy a její silný příběh zveřejňujeme samostatně s předstihem před samotným dokumentem, který bude mít již brzy premiéru.

LÍBÍ SE VÁM NAŠE PRÁCE?

Naši nezávislou redakci můžete podpořit darem zaslaným převodem na bankovní účet:

I23-39995602I7/0I00

QR kód obsahuje údaje k platbě, výši částky si určíte sami.

Informace o sdílení tohoto videa:

Nadační fond Svědomí národa dává k dispozici link ke stažení a sdílení tohoto videa všem drobným uživatelům pro jejich potřebu na jejich osobních profilech, shlédnutí videa a informací v něm a jeho šíření na sociálních sítích, vždy za předpokladu, že video nebude kráceno a upravováno a vždy u něj bude uveden hyperlink odkazu na naše stránky. V každém takovém příspěvku musí uživatel uvést Nadační fond Svědomí národa jako autora videa. Nadační fond **NEDÁVÁ SOUHLAS s REUPLOADEM** na jiné kanály a sociální platformy než osobní, obzvláště pak na ty, které duplikují naši službu informovat veřejnost, a provozovatelům uploadovacích služeb. V takovémto případě je možné pouze sdílení na stránkách formou vložení odkazu na naši sociální síť nebo kanál (formou embedování), či hyperlinku na tuto naši stránku s rozhovorem.

Link ke stažení videa naleznete zde:

[Link ke stažení z úložiště](#)

Alternativní platformy kde je video dostupné v případě výpadku:

Odkaz na video na Odysee

Přepis rozhovoru:

Příběh Zuzany Bezunkové

Otázka: Můžete se prosím představit divákům? Kdo je Zuzana Bezunková? Zuzana

Zuzana Bezunková: Jmenuji se Zuzana Bezunková a jsem v invalidním důchodu. Byla jsem knihovnice. Můj příběh začal. Vlastně tím, že zemřela moje maminka na podzim 2019 a zavolala mi sestřenice a říkala, že má dopisy, které. Maminka jí dala dopisy z kriminálu, který si babička, děda.

Prostě si posílali. Začala jsem zkoumat historii té rodiny. Bylo to naprosto fascinující, protože jsem spoustu věcí vůbec netušila. Oni o tom nemluvili, takže jsem odhalovala postupně to tajemství. Chodila

jsem do archívů, potom do Archivu bezpečnostních složek jsem se tam dostala a do toho začal ten covid no a mně se to velmi zajímavě spojilo.

To, jak se to utužovalo víc a víc, jak se ty lidi zbláznili? Totálně. A tak jsem pořád chodila po archívech a studovala jsem padesátá léta ve všech možných knihách a teď se mi to tam začalo propojovat. Byla jsem z toho úplně vedle. To snad není možný, že se to zase děje. Ve chvíli, kdy jsem , kdy jsem to celý prokoukla, tak jsem samozřejmě už nemohla tu roušku nosit, protože jsem si připadala, jako jako že je zrazuju, že žij pravdu.

Hledej pravdu mluv pravdu tak, že to nemůžu podporovat. Nejvíc ze všeho mě překvapilo, protože jsem kardiak a. Chodím do IKEMu na kontroly, že mně pan doktor odmítl dát nějaký papír, aby mě neustále policie nevyzývala, abych si nandala roušku a tak. Řekl mi, že tady máme pandemii a platí pro všechny tady ty opatření.

Nakonec mi ten papírek napsala moje a kardioložka ambulantní. Tak pořád sebou ještě nosím takovej ušmudlaný papírek. No a já jsem mu někdy teda vyndala, když nebylo zbylí. Někdy jsem se pokoušela bojovat za všechny a nezmiňovala jsem, že jsem kardiak, ale skoro nikoho to nezajímalo. To bylo neuvěřitelný. Několikrát mě vyhodily prodavačky z krámu.

Když jsem vytahovala papírek, tak řekly, že je to nezajímá, že tady v krámě těsně před vyhlášením. Jak se najednou ze dne na den musely nosit ty pomůcky pro zedníky. Tak já jsem šla do krámu, tedy do papírnictví. Vnouček potřeboval nějaký pero a tam mě odmítli. Já jsem si teda nandala roušku, protože opravdu jsem to hrozně potřebovala pro něj to pero a oni mě vyhodili a odmítli mě obsloužit, dokud si nenasadím respirátor.

Lékař mě odmítl ošetřit. Chirurg dokud si nenandám roušku, že ho nezajímá, že mi není dobře. Bylo to prostě strašně těžký, protože já jsem spíš takový plachý člověk. Nerada vzbuzuju pozornost, ale

vlastně jsem se naučila bejt taková statečná. Vlastně mi to asi hodně změnilo povahu. Do tramvaje jsem se vždycky plížila dozadu, kde jsme seděli my “dezoláti” bez těch roušek.

Křičeli tady na mě lidi na ulici, v C&A když jsem si to odmítla nasadit a vysvětlovala jsem prodavačce, že ona není. Zdravotník že nemá právo odmítat obsloužit. Tak to bylo asi nejhorší zážitek. Lidi se začali tak jako přibližovat. Jedna paní křičela Kvůli takovým jako seš ty, tady umírají lidi, chcípni ty svině a prostě nenávisť a hrůza.

Policie povětšinou nebyla moc příjemná, ale potkala jsem i dva milý policajty, který se mi omlouvali. Řekli, že to, že je to prostě nařízení. No a asi nejhorší to bylo v knihovně, jak tady máme takovou knihovnu, kterou jsem pomáhala zařizovat. A ty knihovníci mě úplně milovali. Vždycky mi říkali Dobrý den, tak jste tady zase

to máme radost. No a oni vlastně nejdřív vyhodili moji dceru z knihovny a potom potom začali vyhazovat i mě a já jsem se nedala. Pořád jsem tam chodila. Bez respíku, až na mě zavolali policii. A to bylo. Já jsem držela za ruku vnučku osmiletou, ta se úplně klepala. Policajt říkal Ukažte mi nějaký průkaz.

Tak jsem vytáhla ten svůj ušmudlaný papírek a on řekl No to jste si ale mohla zfalšovat. To jo, to je neuvěřitelný. Tohle vám jako uznávají? A já jsem řekla zfalšovat! Copak by někdo falšoval lékařskou zprávu? Beze slova se otočil. Šel k těm knihovníkům, něco jim řekl a odešel. A teď ta moje vnučka se úplně klepala, říkala babi a zavírají taky děti.

Já celou dobu přemýšlím, když tě odvedou, jestli půjdu také do vězení. No tak.

Otázka: Jaký byl ten příběh vašich předků? Proč byli věznění?

Zuzana Bezunková: To jsou takové neuvěřitelné historky. Já jsem se pořád ještě nedozvěděla, jak to bylo s dědečkem. Dědeček byl obviněn, že je agent a já to nevím. Teď budu žádat ministerstvo

vnitru. Aby ho uznalo účastníkem třetího odboje. Protože mi poradila historička, se kterou jsem v kontaktu, že tak se dostanu do toho posledního levelu, že mi odtajní něco, k čemu bych se nedostala.

Takže dědeček řekl v hospodě před svědky, že Klement Gottwald má tak červený nos od pití, že ten fotograf, který ho bude fotit, bude muset být hodně šikovný. Oni ho udali. A když se dozvěděl, že má jít sedět, tak utekl za hranice . Byli zrovna s babičkou čerstvě rozvedení. A protože věděl, že by musel potom jít do toho tábora nucených prací, takže se velmi dobře uchytil.

Jako právník pomáhal těm utečencům v táboře a oni ho potom vyzvali, aby si vybral, jestli půjde do Kanady nebo do Austrálie. A v tu dobu , to je úplně neuvěřitelný. V tu dobu zavřeli babičku, kterou zavřeli jenom proto, že ji její strýc požádal, aby v Praze někomu předala dopis. Zavřeli jí, odsoudili. Tenkrát byl proces s Horákovou.

Babička snad byla i u toho, když ji popravovali. Ne jako venku, ale na té Pankráci. A když dědeček zjistil, že ji zavřeli. Tak překročil v noci hranice, protože myslel, že ji zavřeli kvůli němu. Nevěděl, co je s těma dětma, mamince bylo tenkrát deset a strýci bylo šest a myslel si asi, že to nějak nenápadně zjistí.

Jenže zase tam byl nějaký zrádce v té skupině, co přecházela, takže ho zavřeli. A jak jsem četla ty výslechy, tak. Opravdu jsem nevěděla, co si mám myslet. Ty historici mi říkají, že je to tak udělaný, aby se ta pravda nedala zjistit. Takže je velmi, velmi pravděpodobný, že byl tím agentem a taky nemusel být.

A všechno to, co se stalo, byla nešťastná náhoda. Dědeček to měl nejhorší, ten byl v Leopoldově, v Jáchymově. Zemřel na rakovinu jater. A ty dopisy. Je vidět, jak se ten dědeček drží, tak prostě se nepouští do žádných emocí, protože by to nezvládl. Tak tam píše jenom takový povzbudivý dopisy. Dobře se učte a jsem rád, že ses naučil jezdit na kole, kdežto ta babička píše ty dopisy hodně smutný.

Velmi často to cenzura nepovolila. Je tam začerněných spousta míst,

Otázka: pokud vím, vězněn byl i váš otec, který chtěl být knězem. Co se stalo?

Zuzana Bezunková: Tatínka zavřeli s tím jeho nejlepším přítelem, který s ním absolvoval vlastně pobyt v tom klášteře a pak ty tři roky u těch PTP. Oni ty kněží, kteří se rozhodli nedat se vysvětit tajně a nedělat tu práci v tom podsvětí a rozhodli se pro ten civilní život, tak oni se dál scházeli a tatínkův přítel nějaký Škrábek pracoval v Lidovkách, myslím.

Teď nevím kde a vytvořil takový nějaký pamflet a nad tím oni debatovali. Měli k tomu připomínky, oni se pořád snažili zjistit, jestli by, jestli by to opravdu nešlo trochu jinak. No to se teda spletli. Takže je zavřeli všechny a řekla bych i v případě mého otce, jak se scházeli ty klerici a debatovali. Že to, že ani jeden z těch tří lidí si neuvědomil, jak je ta totalita už rozjetá a proto neměli ten pocit ohrožení.

Dostali se všichni do té situace. Byli to velmi inteligentní lidi, všichni, ale neuvědomili si, že už. Že už nemůžou, že už se nemůžou takhle projevat. No tak jo no.

Takže celou tu dobu mě ty příbuzní jako podporovali. A zajímavý, že můj bratr stojí na opačném konci než já. Potom na mě dokonce křičel, že i kdyby bylo 50 teček, tak půjde na všechny jenom proto, aby mi dokázal, že je to naprosto bezpečný, že jsem blázen.

A když jsem mu řekla, že že budu s váma točit, tak mi řekl, že. Příbuzní by mi nafackovali, že by se za mě styděli. Což je velice zajímavější postoj, že jako ta druhá strana to je velmi zajímavý z psychologického hlediska. Oni to opravdu mají totálně převrácený. Já samozřejmě nemůžu říct, že mám patent na pravdu, ale já jsem to všechno studovala hodiny, hodiny.

Já bych přece. Kdybych někoho ohrožovala, tak bych. Tak bych přece tu roušku nosila. Myslím, že jsem laskavý člověk, ale já jsem věděla, že to není pravda, což mi zabralo celý dny studia, takže jsem nemohla v tý lži pomáhat tomu státu. Doufám, že doufám, že spolu budeme schopni ještě ještě mluvit. Nějak no. Mám ho moc ráda a mrzí mě to, ale není možný o tom nemluvit.

Takže až uvidím bratra, tak mám připraveno, že se budu usmívat a mlčet a občas se zeptám, jak mu mu jde kšeft nebo že jsou letos mrazy třeba tuhá zima. Nechci už v tom rozdělování dál pokračovat. No, když mě bude vysloveně urážet, tak se s ním asi. Nebudu moc bavit, ale doufám, že i on chce, aby ten náš vztah zůstal aspoň trochu.

Jako je to naprosto neuvěřitelný, jak jsme se rozdělili. Já jsem ztratila nejlepší přítelkyni, ona je profesorka. Její manžel je profesor a jsou to hodně systémový lidi, takže mi řekla, že její, že moje postoje jsou pro ni naprosto nepřijatelný. Pak jsem ztratila ještě další lidi, protože jsem si nedala pokoj a pořád jsem ty své názory někde říkala.

Nebo ty lidi se se mnou ani nechtěli stýkat. Když jsem neměla tu roušku, tak se za mě styděli. Zbyli mi nějaký přátelé, to jo. A velmi si jich vážím.

Otázka: Jaké další tlaky jste zaznamenala v době covidové?

Zuzana Bezunková: Mě třeba vezla sanitka a měla jsem tep 200. Bylo mi strašně špatně a ptali se mě, jestli jsem tečkovaná. Místo aby mě nechali dýchat a počkali, až mi zabere.... A tak jsem řekla Samozřejmě ne. A proč nejste tečkovaná? Ta zdravotnice, co tam u mě seděla v sanitce? A pak mě ještě upozornila, že až dojedeme do nemocnice, tak si budu muset nandat nějaký ten.

Pak jsem řekla, že si nic nenancám a ona řekla Ale to nejde, musíte si to nandat, Tak já vám to nandám, říkám ne, vůbec se mě nedotýkejte. Potom jsme dojeli do nemocnice. Mezitím mi zabrala ta

injekce, takže jsem tam nemusela zůstat a potom se to nějak ztratilo a do toho ty děti chodily ze školy. Paní učitelka na nás křičí, že musíme mít oni.

To bylo úplně absurdní. Oni na chodbách. Museli mít tam potom i respirátor. Když si sedli do lavice, tak potom byla nějaká nová vyhláška, že teda když seděj na místě, tak to nemusí mít. Ve chvíli, kdy si šli jenom umýt jabko nebo šli k tabuli, tak si to museli nandat a vnučce často teče krev z nosu. Dokonce se jí stalo, že jí v ředitelně nějak ošetřovali a pak chtěli, aby si okamžitě nandala roušku poté, co vlastně ji ještě tam zasychala ta krev.

A to mě hrozně trápilo. Nejvíc ty děti, to jsem byla úplně zoufalá. A pak jsem se chytla v Lídlu taky několikrát a ochranka šla potom za mnou. To byla taková žena, ta už tam teď není. A šeptala a říkala Víte, mně je to tak nepříjemný ty lidi šikanovat. Včera tady zkolabovala paní, odvezla ji sanitka, do poslední chvíle měla ten respirátor.

Oni jí to ani nesundali, když jí dávali do té sanitky. No a teď mám velké obavy z toho, co se bude dál dít, protože když studujete ty padesátky. A nebo nebo ty třicátý léta v Německu, tak je to úplně stejný. Ta nenávist a radikalizace té společnosti. No úplně je mi špatně, když o tom mluvím. Ale ještě vám řeknu, co mě úplně nadchlo.

Policista Když to bylo nejtěžší a museli jsme mít ty náhubky venku, tak já jsem šla takhle na Flóru přes hřbitov a. Teď tam všechny ty babičky s těma rouškama, okopává tam hrob má náhubek, nikde nikdo. No tak já jsem si tam sedla na lavičku, dýchala jsem, nebylo mi dobře a najednou policista přišel ke mně a říká Paní, jaktože nemáte náhubek?

A já říkám není mi dobře, Ne nebudu nosit náhubek. Ale prosím vás, paní, to je přece nařízení, Musíte si ho vzít. Tak jsem se rozrušila a říkám Vidíte tady všude ty mrtví, teda nevidíte? Vidíte ty hroby?

Chcete snad, abych tam byla taky? Já tam samozřejmě taky skončím, ale já bych ještě chvíli ráda prostě tady zůstala a na to potřebuju dýchat.

Jsem kardiak, musím dýchat. Vy byste měl taky dýchat. A on byl velice milý. Vůbec se ho to nedotklo a řekl mi, že mě doprovodí. Do toho centra Flora. Po cestě mi ukazoval, kde je voda. Napijte se. Potom mi řekl Opravdu nevypadá dobře. Pak vypadáte opravdu strašně . To mě rozveselil. No a potom jsme se loučili a já jsem mu řekla A jste opravdu policista?

No samozřejmě, proč jste o tom pochybovala? Ukazoval odznak. A já říkám Protože jste takový hodný a on: Paní, tak já vám něco řeknu, Jsou hodní a zlí policisti jsou taky hodný a zlý hrobaři, pak jsou hodný, zlý elektrikáři, i politici. Nemůžete házet všechny do jednoho koše, musíte jednotlivě ty lidi se na ně dívat, ne?

Ne, že jsem policista, tak jsem zlej. Tak jsem říkala: No to je kouzelný já jsem tak ráda, že jsem vás potkala.

Otázka: Když se zpětně podíváte na dobu covidovou, jak vám změnila život?

Zuzana Bezunková: No, ztratila jsem spoustu ideálů. Já jsem byla velká idealistka. Byla jsem přesvědčená o tom, že lidi jsou dobří ve svý podstatě. Vlastně jsem nevěřila v existenci zla. Já jsem si myslela, že všechno je jenom nešťastná náhoda, když je někdo zlej, že ho bili, když byl dítě nebo tak.

A teď jsem se s tím zlem setkala s nenávisť. Jako bylo to hrozný. Já jsem samozřejmě viděla, že ty lidi mají strach, ale nemohla jsem se tomu podvolit, protože bych se k nim mohla rovnou zařadit. A to jsem nemohla. No. Takže tohleto mi to vzalo, ale dalo mi to to, že si myslím, že jsem dneska mnohem statečnější.

Už nejsem tak plachá a no myslím, že mě to velmi změnilo.

Otázka: Co je to to ve vás? Co vás motivovalo nesehnout hlavu a nepodřít se?

Zuzana Bezunková: No, my jsme byli vychovávaný tak, že nám říkali rodiče pravdu a vždycky řekli, že ve škole to samozřejmě nemáme říkat, v žádném případě A. Já jsem s tím vyrůstala, že člověk musí být obezřetný. Byla jsem na ně hrdá, když jsem četla ty dopisy.

Byla jsem šťastná, že mám takový předky a povzbuzovalo mě to v tom, v tom boji, ten můj boj nebyl žádný boj. Ale věděla jsem, že kdybych sklonila tu hlavu, tak tak tam byli zbytečně. Tak jsem měla pocit, že se na mě dívají odněkud a že že je to v pořádku všechno.

Otázka: Máte nějaké poselství pro lidi, jak postupovat v situacích, kdy na ně systém tlačí?

Zuzana Bezunková: My musíme znát svoje práva a svoje povinnosti V tu určitou chvíli já prostě bojuju proti tomu zlu tak, jak můžu. Nedám se na tu stranu, nedám se zotročit nesehnu tu hlavu, ale. Všechno to musím dělat laskavě. Nemůžu. Nemůžu v sobě mít taky tu nenávist, jako má ta druhá strana.

Což bylo moc hezký v těch dopisech, nebo když jsem studovala ty padesátý léta. Jak se k sobě chovali ty lidi v kriminále, jak si dávali tu podporu a vytvořili si tam vlastně takový skupiny? Musíme se navzájem podporovat, pokud Pokud to nejde změnit nějakou cestou právní, tak my musíme jako žít podle svého nejlepšího vědomí a svědomí, i když to bude třeba znamenat nějaké velké problémy.

A teď další problém bude, pokud by se ta pravda, pokud by se to potvrdilo, jak to všechno je, tak. Ty lidi, které znám. Oni to neuznají. Můj bratr. Cituji Ze všeho nejvíc nesnáší, když z něj někdo dělá blbce. Takže já si nedovedu představit, že by přiznal, že z něj někdo udělal blbce. A to bude problém mnoha lidí, jako to asi zažívali v tom Německu po tý válce.

Nedovedu si představit, jak se tam ty lidi potom popasovali s tím, tak jsem na to zvědavá. Doufám, že tady ještě chvíli zůstanu.

Protože jako bojím se toho, co přichází. Ale myslím, že na to sílu všichni máme a doufám, že se stane nějaký zázrak a že to všechno dobře dopadne. Já si potřebuju odpočinout, chvíli od toho boje, jsem vyčerpaná a.

Mám velkou radost, když můžu vejít do obchodu a nikdo na mě nekřičí. Procházím kolem policie. Ještě je ve mě taková zbytková obava Vidím policistu. A pak si řeknu: V pořádku, už je to pryč.